Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 1 (941) * miercuri 1 ianuarie 1964 * 8 pag. 30 bani

PE ÎNTÎIA FILĂ...

...a blocnotesului pe care fiecare dintre noi și l-a pregătit în vederea noului an de activitate ziaristică, notăm următoarele: Stimați cititori, vă dorim ca în 1964 să învățați și să vă comportați în așa fel încît despre fiecare dintre voi să putem scrie reportaje cu titluri ca „Urmați-i exemplul!" sau „Bravo lui!", în vreme ce specialiștii în foiletoane, caricaturi și epigrame să devină colaboratori ai rubricii de... cuvinte încrucișate!

CU SALUTARI,
REPORTERII „SCÎNTEII PIONIERULUI"

Dragi pionieri,

De Anul nou, cu dragoste felicit în voi pe viitorii profesori, cercetători, medici, ingineri, constructori de orașe și uzine, transformatori ai naturii, cuceritori ai Cosmosului și creatori ai minunatelor opere de artă! Numai prin muncă entuziastă și perseverență veți putea asimila acele cunoștințe vaste de cultură generală și apoi de specialitate care vă vor deschide calea spre cucerirea celor mai înalte culmi ale științei, literelor și artelor. De aceea, din toată inima vă doresc mult spor la învățătură, care reprezintă contribuția voastră la construirea socialismului în scumpa noastră patrie.

Acad. prof. E. MACOVSCHI

URARE

Să creșteți mari,
Să fiți frumoși și teferi,
Înalți și demni
Ca munții Carpați
cu fruntea-n cer
Și în privirea voastră
Să scapere luceferi
Ca pe întinsul țării
Lumini ce nu mai pier!
Mulți ani și fericire,
Pionieri!

ION BRAD

Dragi copii,

Am bucuria să fiu printre primii care citește articolele și reportajele ce apar în „Scînteia pionierului", să fiu printre primii care află de realizările voastre frumoase. Aceasta, întrucît lucrez în tipografie chiar la gazeta voastră.

Eu vă doresc și pe viitor note mari la școală, succese în activitatea pionierească și... la mulți ani!

NICOLAE IONESCU
muncitor tipograf
Combinatul Poligrafic
Casa Scînteii

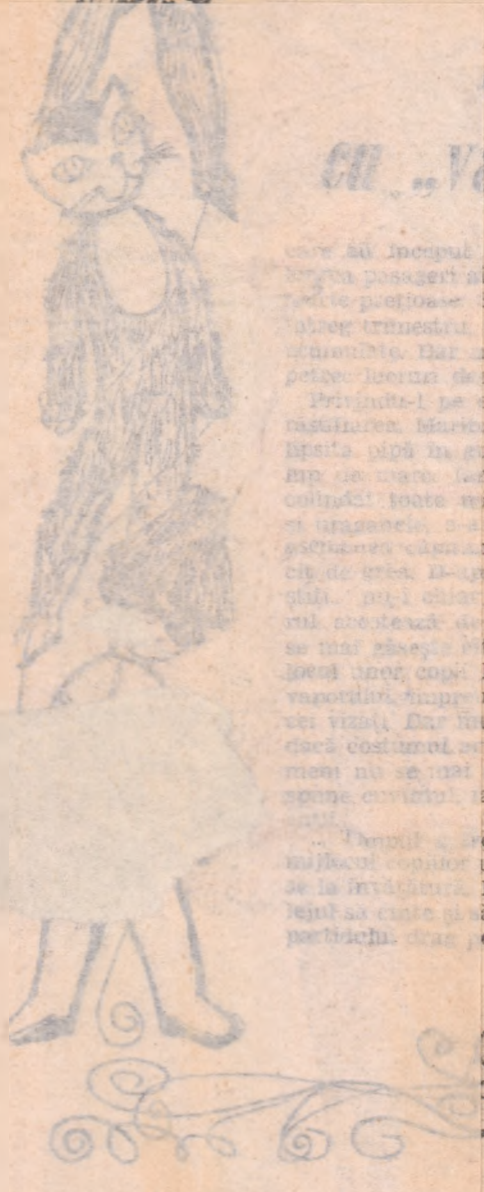

Sirena „vaporului“ sună prelung, așa că pasagerii se grăbesc să urce pe punte. Să nu vi-i închipuiți însă pe pasagerii aceștia ca pe niște pasageri obișnuiți, purtînd fel de fel de bagaje în mîini. Figurile lor, de ce să n-o spunem, sînt cam... curioase. Unul seamănă cu un... urs, altul parc-ar fi explorator, iată și un... iepuraș care nu pare de loc speriat de vecinătatea lupului sau a vînătorului aceluia impunător care se tot înghesuie să ajungă printre cei din față. Ei, dar despre cîți alți pasageri n-aș putea să vă vorbesc! Făt Frumos, Sfarmă Piatră, Ileana Cosînzeana și chiar... Balaurul și Baba Cloanța. Dar nu mai este timp. Pe puntea de comandă apar trompetiști îmbrăcați în costume de marinari. Deodată larma încetează. Trompetele dau semnalul de începere a...carnavalului! Da, desigur, ne aflăm la carnaval, la Palatul pionierilor. Iar în straiele lui Făt-Frumos, în hainele strălucitoare ale Ilenei Cosînzene și sub toate celelalte măști se află chipurile fericite ale copiilor din Capitală,

În larg, cu „vaporul veseliei“

care au început zilele minunate ale vacanței. Bagajele acestor pasageri ai „vaporului veseliei“, deși nevăzute, sînt foarte prețioase. Sînt succesele obținute de-a lungul unui întreg trimestru, sînt notele bune, cunoștințele temeinice acumulate. Dar ne-am luat cu vorba și iată, pe punte se petrec lucruri deosebite...

Privindu-l pe căpitanul Uragan, aproape că ți se taie răsuflarea. Marinar voinic, cu barbă impunătoare, cu nelipsita pipă în gură, se uită atent la copii. Un adevărat lup de mare. Iar cînd vorbește, ce mai, te vrăjește. A colindat toate mările și oceanele, a înfruntat furtunile și uraganele, s-a luptat cu rechini și balene. Ei, cu un asemenea căpitan poți pleca fără teamă într-o călătorie cît de grea. D-apoi în direcția carnavalului. Și totuși, să știți... nu-i chiar așa de simplă această călătorie. Vaporul acostează de nenumărate ori, ba într-o clasă unde se mai găsește cîte un chiulangiu sau bătăuș, ba în mijlocul unor copii lăudăroși... Și de fiecare dată, pasagerii vaporului, împreună cu întreg echipajul, rîd cu poftă de cei vizați. Dar muzica cheamă și la dans, la joc. Și chiar dacă costumul îți impune oarecare reținere, gravitate, nimeni nu se mai gîndește la lucrurile acestea. Veselia își spune cuvîntul, iar priceperea la joc nu mai suportă discuții.

... Timpul a trecut repede. Moș Gerilă a sosit și el în mijlocul copiilor urîndu-le la mulți ani, sănătate și succese la învățătură. Pionierii n-au vrut nici ei să piardă prilejul să cînte și să spună poezii prin care să mulțumească partidului drag pentru minunata lor copilărie.

ELENA MANESCU

Pionierii brăileni

De la grădina publică a orașului pînă la școală nu sînt decît o sută de metri. Se vede însă de aici forfota și veselia ce domnesc în curte. Aproape fiecare dintre copii are cu el cîte o săniuță. Desigur, astăzi în programul de activitate al vacanței este prevăzută organizarea unui concurs de săniuțe.

— Așa este, vine să întărească presupunerea noastră pioniera Manea Doina, președinta unității. Și dacă vreți, veniți cu noi, continuă ea. O să fie foarte frumos!

Am acceptat invitația și iată-ne porniți împreună cu cei aproape 100 de copii spre Vadul Schelei. Pe drum se fac fel de fel de pronosticuri.

— La detașamentul nostru cred că o să cîștige Laurențiu!

— Să vedem. Uiți că Marius are mai multă experiență?

Cînd am ajuns la vad, pregătirile erau deja terminate. Primii care vin la start sînt pionierii detașamentului 3. Și ce emoționați sînt! Dar iată că săniile au început să zboare pe derdeluș. Unii cad, apoi se scoală și pornesc mai departe. Pe primul loc Cîrcotă Ioan, de la a V-a B, iar pe locurile următoare Laurențiu și Marius.

— Ei, ce spuneți, vă place? — ne întreabă Doina.

— Cum să nu, dar ia spune-ne, Doina, ce alte acțiuni ați mai organizat în această perioadă?

Doina zîmbește. Se aștepta, pare, la o asemenea întrebare.

— Acum cîteva zile, foarte mulți dintre noi au participat la „Turul orașului Brăila“. În cadrul lui, timp de aproape trei ore, am văzut principalele fabrici și uzine ale orașului, noile construcții muncitorești. În ziua de 30 Decembrie fruntașii unității au fost invitați la carnavalul organizat la Casa pionierilor din oraș.

— Și pentru celelalte zile ale vacanței la ce v-ați mai gîndit?

— Pe 3 ianuarie vom transmite urări de noul an muncitorilor de la NAVROM, iar peste cîteva zile ne-am propus să mergem în excursie la Galați. S-au construit atîtea acolo, încît pe drept cuvînt vom avea ce vedea.

R. ADRIAN

Brăila, Școala de 8 ani nr. 16

Un joc de iarnă — TURNUL

Se poate juca pe un teren plat, acoperit cu zăpadă mai umedă; pentru joc este nevoie de o frînghie de 10-15 m lungime și două bucăți de scîndură sau placaj, în formă de pătrat, cu dimensiunile 25 X 25 cm.

La joc pot lua parte 10-15 persoane.

Înainte de începerea jocului, toți participanții rostogolesc bulgări mari de zăpadă și construiesc din ei un „turn“ de cel puțin 2 m înălțime. La aproximativ 80 cm de la pămînt, turnul se găurește dintr-o parte în alta cu un băț, iar prin orificiul format se trece o frînghie.

Se iau cele două bucăți de scîndură sau placaj în formă de pătrat, se găuresc la mijloc și se trec capetele frînghiei prin aceste găuri. Apoi frînghia se înnoadă atît într-o parte, cît și în cealaltă, în așa fel încît cele două pătrate de lemn să se găsească între nodul respectiv și turnul de zăpadă. Distanța între noduri va fi de 3-4 m. Conducătorul jocului alege 3-4 jucători de rezervă din întregul efectiv, iar restul participanților este împărțit în două echipe cu număr egal de jucători și de forțe apropiate. Echipele se aliniază prin flanc cîte unul de ambele părți ale turnului. Jucătorii apucă frînghia în afara nodurilor, în așa fel încît la capete să rămînă o porțiune de frînghie de care să mai poată apuca încă 3-4 jucători. Nodurile frînghiei se vor găsi la distanțe egale de turnul de zăpadă. Conducătorul dă semnalul și fiecare echipă începe să tragă frînghia din toate părțile înspre partea sa. La un moment dat, una din echipe își va trage adversarii în așa fel, încît una din [illegible] duri va fi presată de nod. La semnalul conducătorului, jucătorii de rezervă se alătură echipei care s-a dovedit mai slabă și apucă de capătul liber al frînghiei. Această întărire restabilește echilibrul și lupta continuă. La un moment dat, una din echipe va reuși totuși să-și tragă adversarii și turnul se va prăbuși spre echipa învingătoare.

PRIN ORĂȘELUL

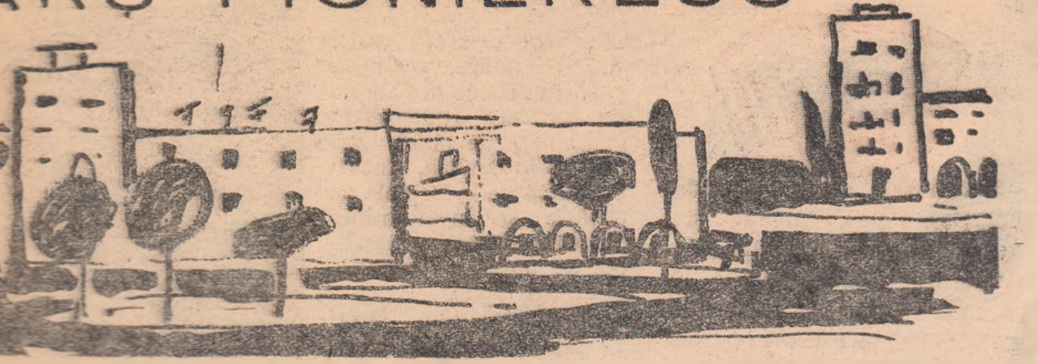

O cetate? Și da, și nu! Da — pentru că, într-adevăr, construcția aceasta seamănă cu o cetate; nu — pentru că de fapt ea reprezintă intrarea în orășelul copiilor piața Obor, București. Deci, să intrăm!

Deși sînt încă mici, călătorii acestei nave cosmice au visuri mari. Zburăm spre Lună? Deocamdată, nu. Dar mai tîrziu, cine știe...

MARŞ PIONIERESC

Nu era un marş sportiv, participanţii nu aveau rucsacuri pe spate şi nici nu erau îmbrăcaţi în costume de sport — era un marş pionieresc. Scopul? Cunoaşterea mai amănunţită de către copii a oraşului, a realizărilor regimului nostru.

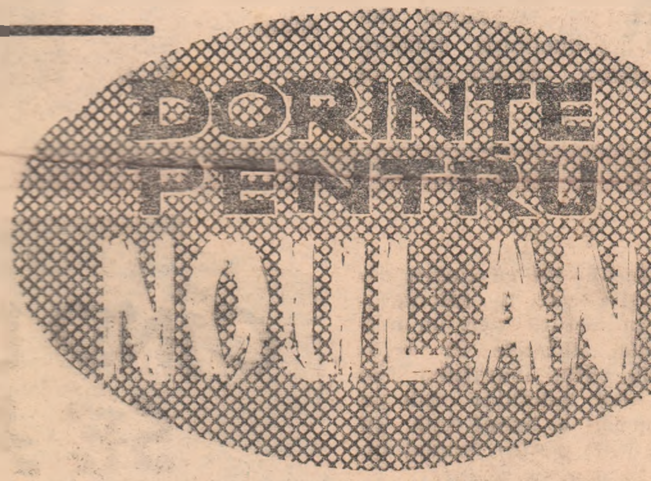
Cei mici, pionierii detaşamentului clasei a III-a, şi-au început acţiunea cu cunoaşterea cartierului. Mai intîi, şcoala şi împrejurimile ei, Piaţa Unirii cu blocurile ei noi şi moderne, sala cinemascopului dată de curînd în folosinţă. Mai departe pionierii au aflat sediul Sfatului popular, al Comitetului orăşenesc P.M.R. Au mers apoi la Uzina electrică. Uzina şi, după aceea, clubul muncitoresc, biblioteca le-au plăcut mult. Pionierul Colibaba Ştefan a făcut schiţa drumului parcurs, Ţoiu Gina şi-a însemnat amănunte pentru jurnalul detaşamentului.

Deocamdată, atît. În etapa următoare vor avea alte acţiuni pe care pionierii cei mici le aşteaptă cu nerăbdare.

Din jurnalul altui detaşament am aflat despre o altă acţiune interesantă: vizita organizată la întreprinderea poligrafică din oraş. „Îmi plăcea să păstrez cărţile şi revistele şi pînă atunci, scrisese Diac Constantin, dar parcă după această vizită îmi sînt mai dragi. Am văzut cîtă muncă se depune, am înţeles că atunci cînd mîzgăleşti o pagină, de fapt nu respecţi munca acestor oameni".

În detaşamentul claselor a IV-a şi alţi pionieri au înţeles acest lucru, dovadă cărţile bibliotecii, manualele, colecţiile revistelor, toate bine întreţinute. Şi pentru că e vorba de tipărituri, trebuie să adaug că unii pionieri au văzut şi... altă tipografie. În comuna Vlădiceni, nu departe de oraş, a fost o casă ilegală a partidului. Aici se tipăreau cu 20—30 de ani în urmă manifeste care chemau la luptă pentru o viaţă mai bună. Viaţa aceasta o trăim astăzi. În detaşament pionierii au învăţat să privească în jur. Au ce vedea. Părinţii au condiţii de muncă minunate; Fabrica chimică, cea de mobilă, de mase plastice, de ulei — toate sînt noi şi bine utilate. Apoi acasă, cartiere întregi de blocuri — Socola, Păcurari, Nicolina — toate sînt ridicate în anii noştrii de democraţie populară. Teatre, cinematografe, muzee... Din discuţia purtată cu tovarăşul Niculi, vechi membru de partid, cu muncitori fruntaşi mai vîrstnici pionierii unităţii de la Şcoala de 8 ani nr. 11 din Iaşi au înţeles mai bine că toate acestea se datoresc Partidului Muncitoresc Romîn, patriei noastre socialiste. În ceea ce-i priveşte pe ei, pionierii, deocamdată învaţă. Mîine, cînd vor fi mari, vor duce mai departe cele începute de părinţii lor.

GETA COSTIN

Scurt popas la Şcoala de 8 ani nr. 12 din Sibiu. Voiam să cunosc gîndurile copiilor pentru 1964, visurile, dorinţele pe care vor să le realizeze în cursul anului. Iată ce am aflat de la

...PREŞEDINTELE UNITĂŢII

— Aş vrea ca la sfîrşitul anului de învăţămînt să avem majoritatea mediilor de 7, 8, 9, şi 10. Aceasta este, de altfel, dorinţa tuturor pionierilor şi şcolarilor din şcoala noastră, ne-a spus Bejan Radu, preşedintele unităţii. Cu toţii dorim să întîmpinăm cea de a 20-a aniversare a eliberării patriei cu rezultate deosebit de frumoase la învăţătură. Notele bune vor constitui darul nostru adus marii sărbători. Pînă atunci însă panoul fruntaşilor, care se schimbă din lună în lună, este o dovadă că ne ţinem de cuvînt, că numărul notelor bune şi foarte bune creşte.

...DOI „ACTORI"

— Eu, Sofroniu Georgeta...

— Şi eu, Hociotă Lucian facem parte din brigada artistică a şcolii. La ultimul concurs cultural-artistic al pionierilor şi şcolarilor, brigada noastră a obţinut locul I pe oraş. Dorim ca şi în 1964 să ne menţinem pe acest loc care este solicitat de multe şcoli... Ne pregătim intens. Repetăm adesea şi ne străduim să ne îmbunătăţim jocul de scenă.

...O SPORTIVĂ

Thiess Hildegard din clasa a VII-a B este o pionieră fruntaşă la învăţătură şi în sport. Anul trecut, la concursul sportiv şcolar pe oraş, a obţinut locul întîi la săritura în lungime.

— Diploma obţinută ne-a mărturisit Hildegard, este urmarea multor ore de antrenament. Doresc să obţin un rezultat superior şi... mă pregătesc. Particip la toate orele de antrenament; gimnastică, înot, schi...

...O ŞCOLARIŢĂ

— Anul nou mi-a adus multe bucurii — ne-a spus Iacobescu Rodica dintr-a II-a C. Moş Gerilă m-a întîmpinat cu daruri, dar la şcoală cred că mă aşteaptă cea mai mare bucurie... Doresc ca şcolarii cei mai buni — pionierii — să mă primească în rîndurile lor. Cravata roşie este darul cel mai scump, visul meu cel mai drag.

LIDIA NOVAC

*● **Iarna a poposit şi pe meleagurile sucevene îmbrăcînd totul în minunata haină albă. Bucuroşi de** dărnicia iernii, de frumuseţea vacanţei, copiii au şi început întrecerile sportive. La Şcoala de 8 ani din Iţcani-Suceava peste 200 de şcolari au luat startul la... schi, săniuţe, patinaj. Pionierii Tincă Petru, Airoaie Doina, Bordeianu Ion, Milcec Gabriela şi alţii s-au clasat pe primele locuri.*

● Iată-l pe curajosul Leonca, băieţelul care lupta alături de ţărani şi muncitori pentru victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Demne de admiraţie, faptele lui Leonca şi ale prietenilor săi sînt urmărite cu interes...

Cîte vor discuta cei 500 de pionieri şi şcolari de la Şcoala de 8 ani nr. 5 din Braşov despre filmul „Bate toba" şi mai ales despre eroul atît de îndrăgit, curajosul Leonca.

● „Noi, 72 de pionieri din Tg. Bujor pornim la drum. Ne despărţim pentru trei zile de locurile dragi. E o despărţire veselă şi plină de nerăbdare. Spre Capitală!

Iată-ne ajunşi. Autocarele ne poartă pe bulevardele oraşului. Ne umplem privirile de frumuseţea şi noutatea celor văzute. Peste tot, ne zîmbesc în cele mai frumoase culori cartierele muncitoreşti. Facem cunoştinţă cu Muzeul Republicii, cu Stadionul „23 August", cu Palatul pionierilor. Discutăm cu pionierii de la cercurile de aeromodele, pictură, balet...

Impresii noi, cunoştinţe noi. Vom duce aceste noutăţi şi colegilor noştri porniţi în drumeţie prin alte locuri ale patriei dragi".

BULGARU RODICA
cl. a VII-a B,
unitatea de pionieri nr. 1,
Tg. Bujor, regiunea Galaţi

● Într-o sală de la Şcoala de 8 ani nr. 31 din Bucureşti este linişte desăvîrşită. Să nu vă închipuiţi însă că pionierii sînt la ora de clasă. Nu. Doar sînt şi ei în vacanţă dar... pasionantele întreceri de şah cer linişte.

La cîteva mese sînt şahiştii claselor a V-a, alături, cei dintr-a VI-a şi a VII-a. După obişnuite clipe de încordare iată şi cîştigătorii: Chivu Veronica din clasa a V-a, Iosifescu Şerban din clasa a VI-a şi Veleanu Gheorghe dintr-a VII-a.

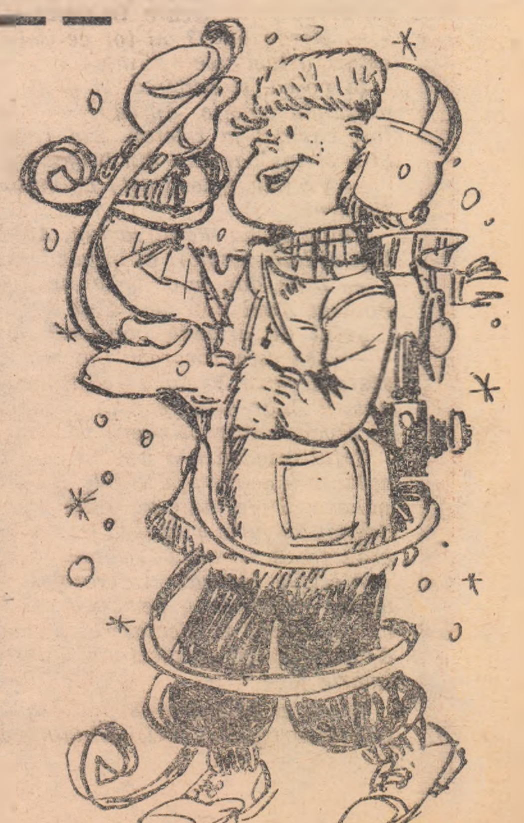
...COPIILOR

Amatorii de dulciuri preferă să rămînă totuşi pe... pămînt. Şi se pare că se simt destul de bine. Nu?

De aici, de sus, orăşelul copiilor se vede aşa de frumos! Încercaţi şi voi să vă convingeţi!

PENTRU VOI, COPII

Pentru voi, copii, a colindat Moş Gerilă ţara în lung şi-n lat, să strîngă în tolba lui uriaşă daruri multe, multe... Şi pe unde a poposit bătrînul, pretutindeni a întîlnit fabrici, ba de tricotaje, pentru copii, ba de confecţii, ba de ghete, şi de dulciuri şi biscuiţi de tot felul. Cînd a văzut toate acestea, s-a oprit moşul din drum şi şi-a zis :

— Tolba mea a devenit neîncăpătoare pentru atîtea şi atîtea minunăţii ce se fac în ţara asta, pentru copii. Şi atunci a trimis din fabrici, spre toate magazinele de la oraşe şi sate, trenuri încărcate cu păpuşi cu ochi de mărgele, urşi somnoroşi, iepuri fricoşi, lei fioroşi, patine ce alunecă pe gheaţă cu viteză de rachete, rochiţe, paltonaşe, pantofi şi ghete, şi toate cîte le-a văzut el pe unde-a colindat şi i-au trecut prin minte, de nu le poţi scrie-n aşa puţine cuvinte.

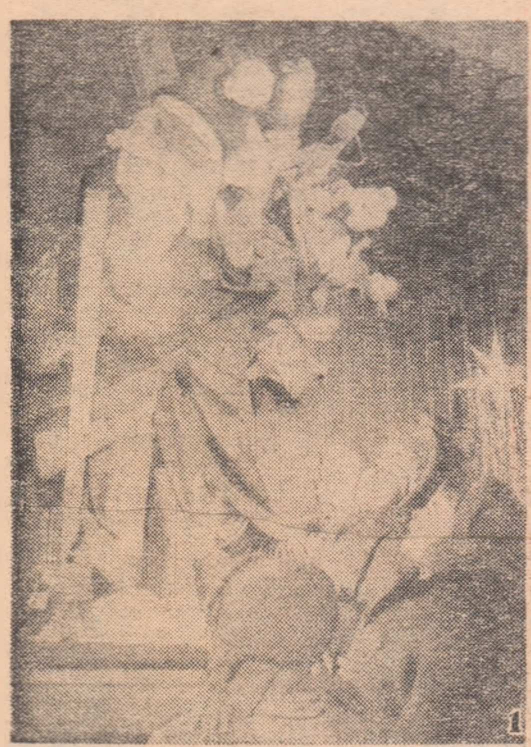
Toate acestea au ajuns cu bine şi le-am văzut şi noi cînd am intrat la „Magazinul Copiilor" din Bucureşti. Rafturile-s doldora, de nu şti ce să-ţi alegi mai întîi! Tricourile colorate sosite din Timişoara, rochiţele şi costumele de la Fabrica de confecţii „Bucureşti", paltoanele de blană venite de la Oradea, încălţămintea de la Uzinele de pielărie şi încălţăminte din Cluj, jucăriile şi cărţile de poveşti, dulciurile de tot felul...

De la etaj, Moş Gerilă, iată, priveşte cu drag la furnicarul de cumpărători şi mai, mai că şi-ar scoate de pe el mantia lungă şi cizmele grele, şi s-ar îndrepta hotărît spre primul raion :

— Vă rog, daţi-mi repede un trening, o pereche de bocanci, o pereche de ciorapi supraelastici şi o, adică... cît mai multe pacheţele de bomboane şi ciocolată!

Apoi, ar aluneca pe patine pînă-n Orăşelul Copiilor din Piaţa Republicii şi s-ar prinde voios în hora celor mici, îmbujoraţi şi fericiţi : doar şi bătrînului îi place veselia!

C. N.

1. Cu sacul încărcat de daruri, Moş Gerilă poposeşte din nou în mijlocul copiilor.

2. Pe acestea le vreau, trebuie să fie grozav de bune!...

3. Da, îţi vine bine. Şi cît de frumos îţi şade cu haină din blană albă!

Sărbătoare în zi de lucru

...Era o zi ca oricare alta. În hala uriaşă, luminată puternic şi cu flori la ferestre, munca îşi urmează cursul obişnuit. Maşinile electrice de cusut zumzăie necontenit. Cu îndemînare şi pricepere, zeci, sute de muncitori trec prin maşini kilometri întregi de ţesături de diferite nuanţe şi desene, iar la rampa de control se adună maldăre întregi de confecţii trainice, elegante. Totul decurge normal, firesc. Ene Ilie, şeful brigăzii din sectorul 5, unitatea 2, — (Fabrica de confecţii şi tricotaje „Bucureşti") se învîrteşte tot timpul printre maşini, printre oameni, dînd sfaturi unora, cerînd explicaţii altora iar acolo unde este mai greu punînd el însuşi mîna „să descurce iţele". Aşa face în fiecare zi. Astăzi însă, pare mai preocupat ca oricînd de munca sa. Trece pe la fiecare în parte şi se interesează atent

— Merge bine? Ai tot ce-ţi trebuie?... Ai grijă, că astăzi, astăzi este o zi mare...

Şi vocea, şi privirea, şi gesturile trădează la el o profundă emoţie. Aproape de sfîrşitul schimbului a fost chemat la telefon. S-a reîntors în secţie rîzînd. Şi-a strîns oamenii din brigadă şi le-a spus :

— Vă felicit, tovarăşi! La mulţi ani! şi strînse mîna fiecăruia.

Chivu Elena, Pandrea Ion, Ardeleanu Alexandrina şi toţi ceilalţi membri ai brigăzii se priveau nedumeriţi.

— Bine, dar cu ce prilej ne felicitaţi? întrebară ei. Pînă la Anul nou mai sînt vreo două săptămîni.

Şeful de brigadă continuă să rîdă.

— Aşa este, tovarăşi. Dar noi serbăm viitorul an în seara aceasta. Vreau să vă spun că astăzi, în schimbul nostru chiar, s-au realizat ultimile confecţii din planul ce revenea întreprinderii pe anul 1963. Aşa că...

Şeful brigăzii n-a apucat să sfîrşească. Un ropot de aplauze îi acoperi cuvintele. Nu s-au ciocnit atunci nici pahare cu vin, nu s-au citit nici răvaşe, nici nu s-a dansat în jurul pomului. Dar oamenii rîdeau cu toţii, erau veseli, îşi urau „La mulţi ani", se felicitau. Pentru confecţiile realizate ireproşabil, pentru cele 14 500 000 de lei economisiţi, pentru aproape un milion de diferite confecţii şi tricotaje ce urmau să mai fie realizate de către întregul colectiv al întreprinderii pînă la 1 ianuarie 1964.

Era o zi de lucru obişnuită şi totuşi era sărbătoare. Sărbătoarea hărniciei, sărbătoarea muncii împlinite.

A. MIRCEA

CÎND LUMINILE SE APRIND MAI DEVREME

Constantin stă cu cartea dinainte şi citeşte. E atît de adîncit în lectură încît nu mai aude nici cîntecele ce izvorăsc din cutia aparatului de radio, nici scîrţîitul uşii pe care tocmai a intrat tata cu cumpărături pentru bradul instalat în camera alăturată. Se opreşte totuşi din citit, ridică capul. O clipă, cît s-a deschis uşa, i-a ajuns la ureche un zvon, un vuiet nedesluşit.

Sare de pe scaun şi iese pe uşă. Acum aude clar : buhaiul! Cristian dintr-a VII-a l-a făcut deja, îl încearcă! Răsună satul, aşa cum va fi în seara ajunului, de clinchetele clopoţeilor, de pocnetele bicelor, de hăuitul băieţilor. De glasurile lui Drumcea, Banu, şi ale celorlalţi colegi care au hotărît să meargă cu pluguşorul împreună cu Cristian.

Constantin nu mai stă o clipă pe gînduri, ia paltonul din cuier, îşi îndeasă căciula pe cap şi o zbugheşte pe uliţă.

Dă mai întîi o raită pe la Stancu, pe la Dumitru şi pe la alţi băieţi, de pe strada lui, să le amintească că peste o oră au repetiţie.

— Aşteptaţi-mă la mine, cu pluguşoarele învăţate, le spune din fugă şi porneşte mai departe, oprindu-se la grajdurile gospodăriei colective, la bunicul său, îngrijitor de animale.

— N-avem căluş, bunicule!

Tudor Mărunţelu clipeşte vesel din ochi, se apropie de coada stufoasă a unui cal şi taie o şuviţă de păr aspru, lung. Atît cît le trebuie băieţilor să facă să bubuie doagele donicioarei acoperită la un capăt cu piele subţire de viţel.

★

Acum, în ajun de An nou, luminile se aprind de obicei mai devreme. Becurile electrice fac să strălucească ferestrele la care se iţesc năsucuri turtite în geam, iar casele satului, multe dintre ele (peste o sută) ridicate de curînd, par şi mai primitoare.

Sărbătoarea şi voia bună se simte peste tot, fiecare o întîmpină cu bucuriile lui. Constantin Petre, bunăoară, şi-a luat deunăzi mobilă modernă, de nuc. Marin Tişu şi-a cumpărat material de construcţie, să-şi ridice şi el casă nouă. Aparatul de radio, televizorul, ca şi cinematograful sînt tot atîtea realizări care fac viaţa colectiviştilor plină de lumină.

Sărbătoarea se simte peste tot, în casele gospodarilor ce-şi aşteaptă oaspeţii cu mesele încărcate, pe străzile scînteind de razele becurilor şi de ninsoarea aşternută din abundenţă, în covoare albe. Şi la ora aceasta, cînd urătorii împînzesc satul, în alaiul clopoţeilor, al buhaielor, al bicelor cu sfichiuri de mătase, printre ei se află, desigur, şi Constantin. Mîndru, alături de tovarăşii lui, cu buhaiul cu căluş din păr de coadă de cal subsuoară. Bucuros că poate să ureze vecinilor, rudelor, colectiviştilor belşug şi fericire în anul care vine, după tradiţie...

La anul şi la mulţi ani!...

AL. DINU IFRIM

Brăneşti, raionul Lehliu

Spre noi succese

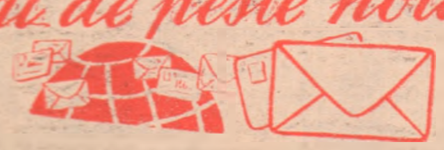
Joi dimineaţă Marea Adunare Naţională şi-a început lucrările aprobînd în unanimitate următoarea ordine de zi: validarea alegerii unor deputaţi, darea de seamă asupra înfăptuirii planului de stat pe 1963 şi cu privire la planul de stat pe 1964, proiectul de lege pentru aprobarea bugetului de stat pe 1964, proiectul de lege pentru ratificarea decretelor normative emise de Consiliul de Stat al R.P.R. în perioada de la 30 decembrie 1962 pînă la 26 decembrie 1963, alegerea unui membru al Consiliului de Stat.

Darea de seamă cu privire la înfăptuirea planului de stat pe 1963 şi cu privire la planul de stat pe 1964, prezentată de tovarăşul Ion Gheorghe Maurer, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.P.R., a evidenţiat importantele succese ale poporului nostru în opera de desăvîrşire a construcţiei socialiste, ritmul tot mai crescut de dezvoltare a economiei naţionale. În ultimii ani a crescut considerabil nivelul de viaţă al oamenilor muncii, iar cheltuielile în scopul dezvoltării învăţămîntului, culturii şi ocrotirii sănătăţii şi pentru alte acţiuni social-culturale în 1963 au crescut cu 56 la sută faţă de 1959. În primii 4 ani ai şesenalului, s-au construit numai din fondurile statului circa 160 mii de apartamente, iar în 1960—1963, din fondurile proprii ale populaţiei săteşti, s-au construit peste 350 mii case noi; în aceeaşi perioadă au fost electrificate 2 590 sate şi s-au radioficat 500.

În anul ce vine, vor intra în funcţiune noi mari obiective industriale, producţia industrială în 1964 va fi de aproape două ori mai mare decît în 1959. Din fondurile statului, se vor da în folosinţă în 1964 încă 54 000 de apartamente. Un obiectiv de mare importanţă în anul ce vine va fi încheierea generalizării învăţămîntului de 8 ani, în urma căruia numărul elevilor va creşte cu circa 340 mii; numărul sălilor de clasă în 1964 va fi cu aproape 40 la sută mai mare decît în 1959, se va mări numărul burselor, iar acordarea gratuită a manualelor şcolare se va extinde şi asupra elevilor clasei a 8-a din învăţămîntul general.

Sub conducerea înţeleaptă a partidului, poporul nostru păşeşte spre noi succese pe drumul desăvîrşirii construirii socialismului.

De la prietenii tăi de peste hotare

Micii tehnicieni

Pe lîngă Casele pionierilor din R.P. Bulgaria funcţionează numeroase cercuri tehnice în care pionierii şi şcolarii desfăşoară o rodnică activitate ştiinţifică şi practică. Aşa, de exemplu, tinerii radio-amatori de la Casa pionierului din Asenovgrad au construit de curînd o broască ţestoasă teleghidată prin unde radio. Pionierii Daikov, Şapov şi Arghirov din acelaşi oraş, şi-au construit „telefoane de casă".

La cercul tinerilor tehnicieni de la Casa pionierilor din Kuis, copiii învaţă, de asemenea, multe îndeletniciri practice, utile: cum să monteze prizele, întrerupătoarele electrice, cum îşi pot construi aparate de radio. Printre tinerii tehnicieni din Radom, este vestit pionierul Iurek Was. El a construit un aparat pentru proiecţii de filme, o bărcuţă acţionată de un motor cu aburi, un aparat de radio cu galene, iar în curînd îşi va lua zborul şi o rachetă — cea mai recentă realizare tehnică a lui Iurek.

Prietenii animalelor

Era o iarnă grea. Nemaigăsind hrană în pădure, căprioarele, iepurii, fazanii şi alte animale veneau adeseori pînă în sat. Şi nu o dată bietele animale erau fugărite de cîini, ba chiar omorîte. Pionierii şi şcolarii din Silec le-au venit atunci în ajutor. Ei au organizat un cerc „Prietenii animalelor". Membrii cercului procurau hrană pentru animale şi păsări, le amenajau adăposturi, le apărau de duşmani. Iniţiativa s-a extins repede. Astăzi peste 220 000 de pionieri şi şcolari din întreaga Republică Populară Polonă fac parte din cercurile „Prietenii animalelor".

Elevii Şcolii nr. 37 din Chişinău (U.R.S.S.), vin adeseori în vizită la muncitorii Uzinei de tractoare din oraş. Aici, ei fac cunoştinţă cu fruntaşii în producţie, se interesează îndeaproape de felul în care se realizează inima tractorului — motorul.

SILVA DIN ALFAMA

„Alfama — cartierul răsăritean al Lisabonei — este cartierul sărăciei. În cocioabele din placaj şi tablă trăiesc 80 000 de oameni, adică a zecea parte din populaţia capitalei. Şi aceasta, în timp ce dictatorul portughez Salazar nu se zgîrceşte cînd este vorba de cheltuielile pentru închisori, pentru armament..."

În cartierul acesta cu nume răsunător, adesea citat în mai toate ziarele, locuieşte Pedro da Silva. Aici s-a născut şi îşi trăieşte copilăria necăjită de foame şi de nevoi.

La Alfama străzile sînt înguste, murdare, întunecoase, formînd un labirint complicat al mizeriei. Aici, rareori vine un medic... Şi Pedro un medic visează!

Stă în coliba de placaj, întunecoasă, pe o saltea veche şi ruptă. Soarele nu pătrunde în încăpere şi Pedro tare ar vrea să-şi încălzească un pic oasele.

Dimineaţa — tatăl porneşte după lucru. Mama pleacă şi ea după lucru. Surioara numai, şi el, Pedro, rămîn acasă. Şi pentru că el e mai mare — are 10 ani — trebuie să aibă grijă şi de surioara de 7 ani. Dar ce grijă poate el să-i poarte, cînd nu poate umbla? Pentru că Pedro e bolnav. E foarte bolnav. Şi nu poate umbla. Şi de mult e aşa, bolnav. De cînd avea 3 ani. Dar deşi de atunci a trecut atîta vreme, pe Pedro nu l-a văzut nici un medic. O dată, în treacăt, l-a privit un felcer de la inspecţia sanitară a oraşului. A clătinat din cap, l-a privit cu milă pe copil, apoi a dat să spună ceva. Dar s-a uitat mai întîi roată în colibă şi apoi n-a mai spus nimic. Tata însă a ţinut să afle:

— Voiaţi să spuneţi ceva, domnule doctor!?...

— Nu-s doctor... Felcer sînt. Voiam să vă spun că băiatul ar trebui dus la un sanatoriu. Să aibă soare, odihnă, medicamente, mîncare. Aşa...

Tata a clătinat amărît din cap.

— De unde păcatele atîta bănet? Abia de-i pot da de mîncare...

De-atunci Pedro a pierdut orice speranţă de vindecare.

Şi stă zi de zi, singur, în coliba murdară şi umedă.

Şi în vreme ce surioara se zbenguie pe afară, el zace pe salteaua veche, şi ruptă, şi murdară şi numără clopotele de îngropăciune ale bisericilor.

...Pentru că la Alfama, cartierul răsăritean al Lisabonei, fiecare al zecelea copil moare, fiecare al optălea copil n-apucă vîrsta de 1 an...

EMIL EMANOIL

Un răspuns pe săptămînă

ÎNTÎMPLARE CU VRĂBII

Pe sat se aşternuse zăpada şi vîntul sufla dinspre miază-noapte cam aspru şi ascuţit.

— Cirip, cirip, ce mai faci, soro? — întrebă o vrabie pe vecina ei, care şedea pe un gard, amărîtă şi cu penele zbîrlite de frig.

— Ce să fac? Mi-e că se încruntă iarna şi-mi piere pofta de cîntec. S-a dus cu zilele cele bune, cînd ne simţeam uşoare ca fulgul şi zburdam de veselie. Vin grijile, soro! Nici tu semincioare, nici tu rază de soare

Zicînd acestea, vrabia cea zbîrlită se scutură ca de un gînd amar şi privi tristă, ba cu un ochi, ba cu celălalt, către cerul înnorat, încărcat cu zăpezile iernii.

— Numai să nu murim de frig şi de nemîncare — mai spuse ca pentru sine, mutîndu-se alene de pe o stinghie pe alta.

— Ba mie, drept să-ţi spun, nici nu-mi pasă! — ciripi zglobie prima vrabie. Nu piere neamul păsăresc, asta s-o ştii de la mine.

— Eşti cam uşuratică, soro! — dădu glas mustrător cea de a doua vrabie. Să te văd mîine, cînd dă buzna viscolul peste lume... Noi sîntem fiinţe slabe şi neajutorate. Ce ne facem la o adică?

Vrabia cea veselă, de-ar fi putut ar fi rîs cu mare poftă. Dar cum nu ştia să rîdă, ciripi de cîteva ori mai subţire ca de obicei, semn că se afla în toane bune.

— Vecină, prea te întreci cu gluma! Văd că ţopăi şi... n-avem merinde de iarnă, nici adăpost! Ce ne facem?...

— Păi, dacă nu mă laşi să-ţi spun noutatea...

— Care noutate?

— Hai mai bine să zburăm împreună şi ai să vezi!

— Hai! — se hotărî vrabia cea mohorîtă, deşi cu oarecare neîncredere.

Zburară împreună pînă la o margine a satului. Se opriră din zbor şi priviră în jurul lor.

— Ce-or mai fi astea? — se miră vrabia cea ursuză, văzînd nişte căsuţe mici, colorate, aşezate frumos în crengile pomilor.

— Ce să fie? Apartamente noi! După cum vezi, au avut grijă pionierii să pregătească adăpost de iarnă păsărilor. D-aia spuneam, soro, că nici nu-mi pasă de iarnă. Pricepi, ori nu?

— Pricep, dragă vecină, cum să nu pricep! Va să zică pionierii? Ira, buni copii! Şi ce gospodari! Te uită ce minunăţie! Şi eu nu ştiam ce se întîmplă pe lume. Mă luasem cu gîndurile negre. Mă şi vedeam îngheţată de frig, cu aripile moarte, undeva, într-un şanţ viscolit... Dar astea mititelele ce mai sînt?

— Nu ghiceşti? Sînt cantine! Cantinele noastre. Vine pasărea, ciuguleşte, se satură, adăpost are, vîntul n-o bate, ş-apoi ţine-te trai pînă la primăvară...

— Măi, măi, pionierii ăştia, ce să zic, dragi mi-or fi cît oi trăi. Buni la învăţătură, dar şi buni la inimă. Să trăiască, la mulţi ani! Cirip, cirip, cirip!

— Cirip, cirip, cirip! — strigară pe două voci cele două vrăbii în cinstea pionierilor care poartă grijă păsărilor cerului. Apoi se puseră pe ciugulit fărîmituri de pîine şi seminţe de grîu.

Din ziua aceea, în pomii de la marginea satului e numai praznic şi voie bună. Fel de fel de păsărele şi-au întocmit acolo gospodăriile. Şi toate glasurile lor răsună ca într-un cîntec înfrăţit de mulţumire. Bravo, pionieri!

★

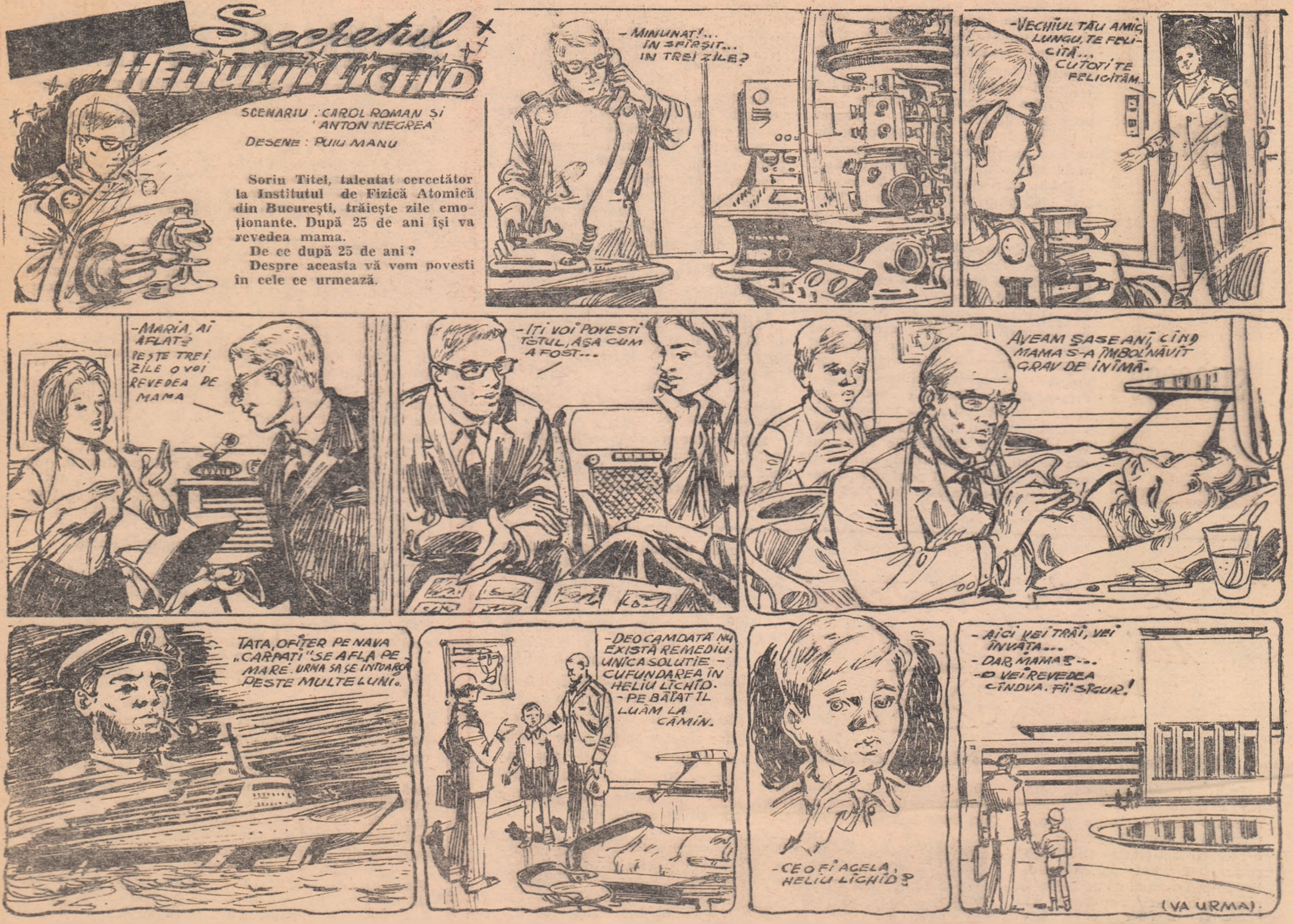
Iar eu v-am povestit acestea după ce am citit scrisoarea lui **Buşneag Dumitru**, din comuna **Bărbăteşti**, raionul **Gilort, Oltenia.**

Eugen Frunză

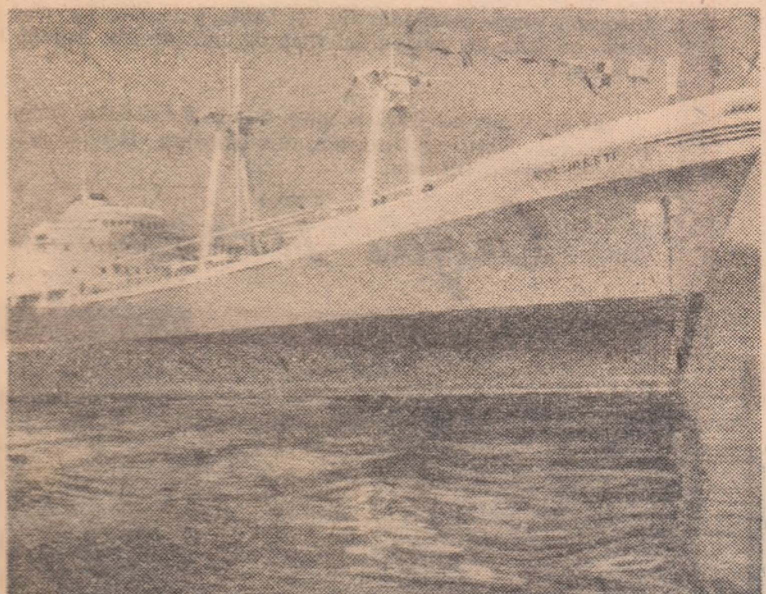

Dobîndindu-şi independenţa tînăra republică Guineea a înfăptuit o seamă de măsuri pentru a pune capăt tristei moşteniri lăsate de colonialism: neştiinţa de carte. Începînd din anul 1963, în întreaga ţară a fost introdus învăţămîntul general obligatoriu pentru copii de la 7 la 14 ani.

În fotografie: **doi şcolari guinezi în clasa I.**

Nava „București" în portul Constanța

Zilele acestea s-a înapoiat în patrie nava romînească „București" de 10 000 tone.

In ciuda timpului friguros și a ninsorii ce cădea din plin, echipajul vasului a fost întîmpinat în portul Constanța de numeroși prieteni — membrii familiilor marinarilor, docheri și lucrători din port.

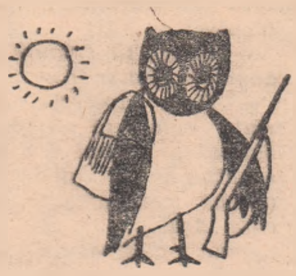
Cargoul „București" este prima navă romînească care a făcut o călătorie în jurul pămîntului. Călătoria a durat patru luni și jumătate. In acest timp nava a parcurs 49 444 km străbătînd în drumul ei 8 mări și 3 oceane.

Dotat cu cele mai moderne aparate și instrumente de navigație „București" este primul vapor sub pavilionul romînesc care a trecut prin Canalul Panama și a traversat în întregime Oceanul Pacific. Nava a transportat peste 23 000 tone de mărfuri.

„A fost cea mai lungă cursă pe care am efectuat-o pîna acum" — a declarat comandantul navei „București", Liviu Neguț. In Marea Caraibilor am înfruntat uraganul „Flora", iar în alte mări și oceane puternice furtuni. Echipajul s-a comportat foarte bine. Ne mîndrim cu faptul că în porturile în care am ancorat, am fost primiți cu multă căldură și interes, ceea ce ilustrează prestigiul de care se bucură pe plan internațional țara noastră".

Știați că...

...bufnița polară încalcă tradiția creată de semenele ei, vînînd în timpul zilei? Probabil că n-ar avea nimic împotrivă să respecte „programul de lucru" bine stabilit al păsărilor de noapte, dar la poli șase din cele douăsprezece luni ale anului este zi permanentă...

...un om de știință american a făcut o experiență interesantă cu pinguinii? El a luat cîteva păsări din cuibul lor de pe țărmurile Antarctidei și le-a pus în libertate în interiorul continentului. Pinguinii s-au îndreptat imediat spre direcția țărmului și drumul pe care l-au urmat reprezenta o linie absolut dreaptă. Se consideră că pinguinii se orientează după soare și umbra lor.

Pinguinii pot parcurge zilnic 160 km fără să dea semne de oboseală.

...albina are niște fălci atît de puternice, încît este în stare să-și taie drum cu ele cînd este închisă într-o cutie de carton?

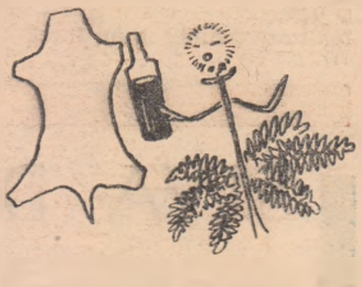
...girafa poate trăi 6 luni fără să bea apă? Ea poate să mănînce crengile de salcîm cu ghimpi cu tot. Girafa este un animal mut.

...fenomenele meteorologice de la polul sud sînt asemănătoare celor din perioadele glaciare? Termometrul rămîne în timpul iernii sub minus 50°, iar uneori atinge minus 70°. Vara, temperatura medie este de minus 20°.

...păsările migratoare care călătoresc în timpul nopții se orientează după stele? Un stol de pitulici lăsate în libertate sub cerul „artificial" al unui planetariu au zburat după direcția pe care le-o indicau „stelele", a căror poziție era schimbată după voință.

...mimoza, floarea atît de cunoscută, oferă și un prețios produs industrial utilizat pentru argăsirea pieilor?

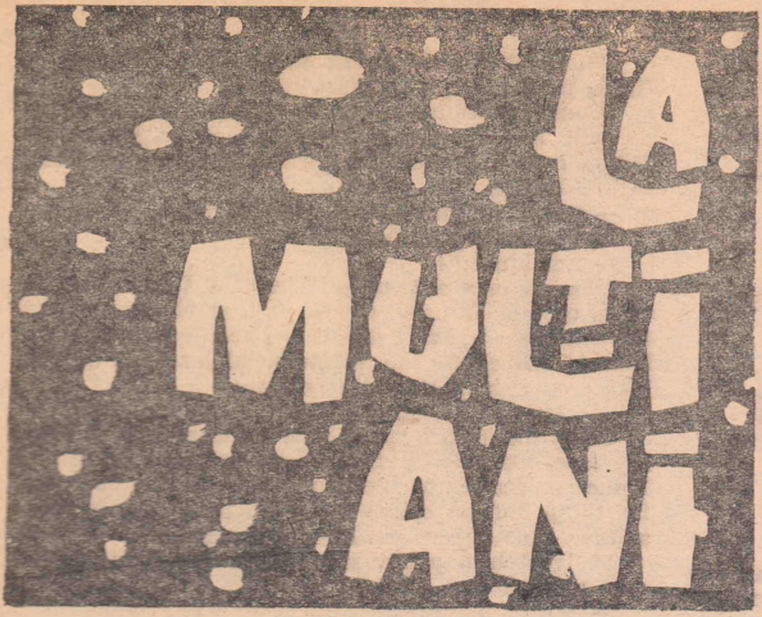

...cea mai mică pasăre din lume atinge pînă la două grame greutate? Este vorba de pasărea muscă — cum o numesc localnicii din regiunile calde ale Americii. Ea se hrănește cu nectarul florilor, cu insecte minuscule și cu păianjeni. La Muzeul de științe naturale „Gr. Antipa", din București, se pot vedea cîteva exemplare din aceste păsări.

...un pui de balenă nou născut este mai greu decît un elefant adult? El cîntărește 5 tone.

...sînzul negru este o plantă exotică, cu frunzele verzi, care crește și în grădina Cișmigiu și care înflorește regulat în luna februarie, chiar dacă temperatura este de — 30 de grade?

Desene de **MATTY**

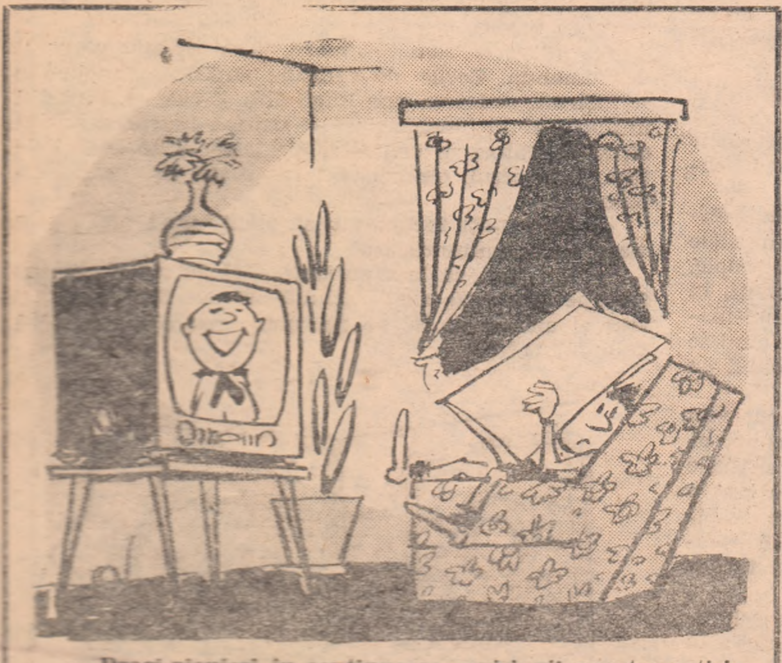

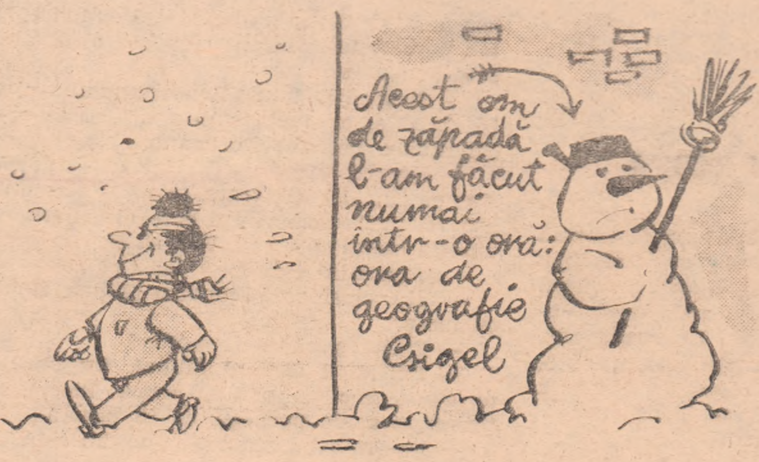
— Ca să-ți continui succesele tale în colectarea fierului vechi, poftim un magnet !...

— Tu de ce nu m-ai aplaudat, bă ?

— Dragi pionieri, în continuarea emisiunii noastre satirice vom da un exemplu de elev rămas corigent pe trimestrul I...

— Nu înțeleg de ce nu vreți să învățați de la mine !!

MOŞ GERILĂ VĂZUT DE:

Un nehotărît

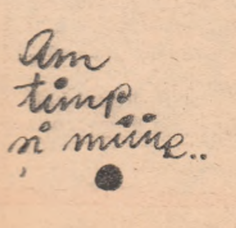
Un uituc

Un somnoros

Un superficial

Un leneş

Un mic botanist

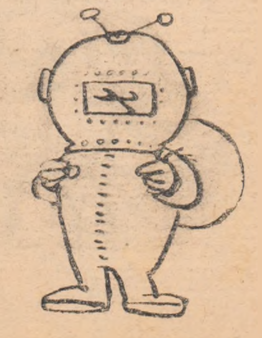
Un mic filatelist

Un pescar pasionat

Un mic fotbalist

Un mic astronaut

Cu plugușorul

Povestire de OVIDIU ZOTTA

Ninge bogat. Urmele pașilor — din casă la fîntînă ori de la poartă în lungul uliței — dispar cît ai clipi. Trece o căruță și nici n-o auzi; zgomotele se pierd în perdelele ninsorii. Fumurile satului urcă drept, netulburate de vînt. Mîine e Anul nou. De cîteva zile, nici un purcel nu mai guiță. Stau cu toții, liniștiți definitiv, prin cămări, în chip de șunci, cîrnați și răcituri. Le țin tovărășie damigenele pline toate, și nu cu apă.

— Iliuță, măi, Iliuță!

Iliuță Saftian ridică colțul perdelei. La poartă, Milucă, băiatul lui Năstase Nicolau, și Petrișor Dorneanu, feciorul contabilului gospodăriei, dau semne de nerăbdare.

Iliuță Saftian deschide fereastra și strigă:

— Indată, să mă îmbrac!

Dar e îmbrăcat de mult. Numai cojocul cel nou și căciula trebuie să le mai pună. De mai bine de un ceas șade cu cîteva foi de maculator în față, scrise mărunt. Își aruncă o dată privirea pe ele. Apoi închide ochii și murmură. Se vede că spune ceva foarte plăcut, pentru că pe buze îi joacă un surîs vesel. Cîteodată, se încruntă. Apucă condeiul, șterge un cuvînt, scrie altul, îl șterge și pe acesta...

— Iliuță, hai odată!

Iliuță îndeasă la repezeală foile în buzunar, ia cojocul și căciula, trece în bucătărie, unde miroase a cozonac cald, și de aici afară.

— Eram în pat, ațipisem, explică el prietenilor.

— Ți-ai și găsit cînd să dormi! rîde Milucă Nicolau și, făcîndu-și vînt, trosnește năprasnic din bici. Iaca, te trezesc eu!

De pe ulițele satului răspund, ca un ecou, alte trosnituri.

Pornesc colindătorii...

Dar dintre toți, cei mai așteptați sînt, fără doar și poate, tocmai Iliuță, Petrișor și Milucă! Pentru că Iliuță are cel mai răsunător bici. Pentru că Petrișor e cel mai priceput în mînuirea buhaiului. Și mai ales pentru că Iliuță Saftian se pricepe ca nimeni altul să născocească niște versuri grozave! Gospodarii ar vrea ca Iliuță și însoțitorii lui să poposească la fiecare casă, însă pentru asta noaptea Anului nou ar trebui să dureze măcar o săptămînă; oricîte lucruri plăcute cuprinde această noapte, ea se măsoară, totuși, cu același ceasornic ca și celelalte nopți.

— Bine că nu-i viscol, rostește așezat Petrișor Dorneanu.

— Chiar de-ar fi, este cine să ne arate drumul! spune Milucă, bătîndu-se peste buzunar.

— Atunci, să ne grăbim! hotărăște Iliuță Saftian, și dacă în zilele obișnuite e un băiat destul de moale, a cărui prezență abia o simți, în noaptea Anului nou devine mai-marele grupului, la fel ca atunci cînd se pune la cale o serbare. El e omul cu poezia!

...Au ieșit de mult din sat. Cît vezi cu ochii, omăt. Pe drum, pe cîmp, pe cumpenele fîntînilor, pe vîrfurile stîlpilor de telegraf s-au așezat o mie, o sută de mii, un milion de pisici albe, cu blana pufoasă, strălucitoare. Milucă Nicolau povestește însuflețit cum are el de gînd să facă o sanie cu pînze.

— Și dacă la jumătatea drumului vîntul își schimbă direcția, ce faci, te întorci? crede că-l prinde la strîmtoare Petrișor Dorneanu.

— Dar ce, tu crezi că velatura — adică pînzele — sînt ca zmeul? Nu, frate, te-nșeli. Ele sînt așezate în așa fel încît dacă vîntul bate din nord, poți foarte bine să mergi spre sud. Vînt să fie!

— Și dacă nu e de loc? Așa-i că stă?

— Stă, ce să facă, convine Milucă. Doar nu-i sanie cu motor.

— Există și sănii cu motor?

— Există, îl asigură Milucă. Cu elice. O elice ca de avion. Faci contactul, elicea începe să se învîrtească, și sania pornește cu 80 pe oră!

— De-am avea acum o sanie din asta!... spune Petrișor.

Inserează. Se lasă gerul. La vremea asta, nu-i de mirare să iasă și lupi. Drumul se ascunde în întuneric și în omăt. Milucă scoate de la piept lanterna, o aprinde, și snopul de raze bate pînă departe.

— Lumina-i spaima lupilor! explică el.

— Bunică-meu a stat o dată o noapte întreagă într-un copac, de frica lupilor, povestește Iliuță Saftian. Era să înghețe.

— Nu mai vorbiți de lupi că mi se face frică! se roagă Petrișor Dorneanu, scoțînd în grabă din buzunar o felie groasă de cozonac.

— Și dacă mănînci îți trece? rîde Iliuță.

Drumul nu se mai vede. Milucă dă la iveală o cutiuță rotundă. Ridică tacticos capacul, se uită pe cadran și spune:

— E bine. Ne menținem pe direcție.

Petrișor prinde curaj:

— Nici nu mai avem mult de mers. Vreți cozonac? Deși sînt sătui, iau demni cîte-o bucățică: dacă omul te invită, cum o să-l refuzi?

O pală de omăt spulberat le răcește obrajii.

— Începe viscolul! spune cu teamă Petrișor. La asta nu ne-am gîndit!

— Așa e, cum să ne gîndim. Nici prin cap nu ne-a trecut, că doar sîntem în iulie! rîde Milucă.

Peste puțin timp viscolul se dezlănțuie de-a binelea. Într-o clipă clădește castele albe, cu turnuri și coloane pentru ca în clipa următoare să le spulbere.

Milucă trage din buzunar un ghem de frînghie. Se leagă unul de altul, la distanță de doi-trei pași. Așa, cu siguranță că n-or să se rătăcească în furtuna de zăpadă.

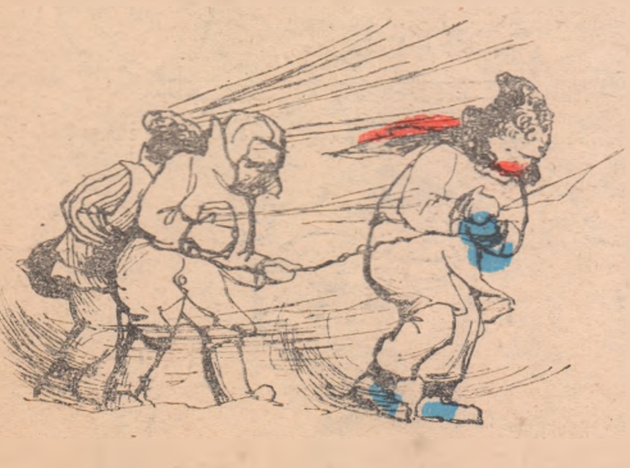
— Ce ne-o fi trebuit nouă să pornim cu uratul tocmai acolo?! scîncește Petrișor. În sat, mai zic și eu, e altceva! Treci de la o casă la alta, peste tot e lumină, gospodarii te invită înăuntru...

Nu-i răspunde nimeni. Acum, e greu să se mai poată auzi unul pe altul. Vorbește viscolul mai tare decît toți. Pe cîmpia care fierbe în clocote reci, trei umbre mici merg cu încăpățînare înainte, iar unchii, mătușile, bunicii și cumetrii care-i așteaptă să vie cu uratul rămîn tot mai în urmă, și nici unul nu știe că așteaptă zadarnic.

Milucă pironește raza lanternei pe chipul lui Iliuță. Îi vede nasul alb și buzele albe, și umerii obrajilor tot albi.

— Freacă-te cu zăpadă! îi strigă cît poate de tare la ureche.

Iliuță Saftian e nedumerit: de ce să se frece cu zăpadă?

— ...altfel degeri! strigă și mai tare Milucă, și Iliuță, înțelegător, îi urmează sfatul.

Drumul continuă în tăcere. Băieții urcă o spinare de deal. Aici ar vrea Petrișor să facă un popas, dar Milucă îi dă un ghiont. Pe o astfel de vreme, nu-i bine să stai locului.

— Stați! strigă deodată Iliuță Saftian. Priviți! În vale strălucesc lumini.

— Am ajuns!!

Coboară în grabă, uitînd oboseala. Clădirea e din ce în ce mai aproape. Cîțiva pași, și băieții sînt sub fereastra cea mare. Petrișor Dorneanu își pregătește buhaiul, Milucă Nicolau rotește biciul, iar Iliuță Saftian începe cu glas subțirel, dar hotărît:

— „Aho, aho, copii și frați..."

Celor dinăuntru nu le vine să creadă. În încăperile largi ale clădirii răsună pași grăbiți. Biciul lui Milucă scoate scîntei. Petrișor trage strașnic de buhai, iar Iliuță Saftian spune niște versuri așa de frumoase încît pînă și prietenii lui sînt înmărmuriți.

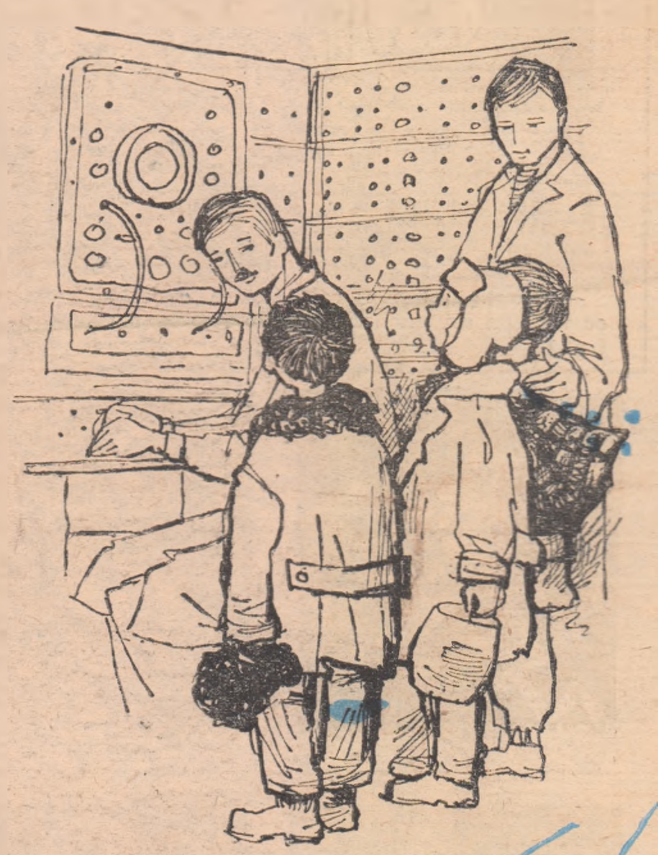
Pe treptele impunătoarei intrări apare un bărbat, apoi altul și încă unul...

— Poftiți înăuntru! spun ei uimiți și copiii intră, înghețați și gravi așa cum stă bine unor flăcăi care merg cu uratul.

Au intrat în sala cea mare, unde se află pupitrul de comandă. Zecile de cadrane strălucesc, manetele se înșiruie, simetric, una lîngă alta. E cald și zumzetul uniform al turbinelor pare o muzică liniștitoare. Cei cîțiva lucrători ai centralei electrice — inginerul de tură, dispecerul, electricienii fac roată în jurul copiilor.

— Cum v-ați încumetat să veniți pînă aici, prin viscol?! se minunează ei.

— Noi știm că la dumneavoastră lucrul nu se întrerupe niciodată, explică Iliuță Saftian. Dar Anul nou vine și aici, și ce fel de An nou mai e acela fără colindători?!

— Ne-ați făcut o mare bucurie, copii, spune înduioșat inginerul. Vă rugăm să fiți oaspeții noștri.

Copiii iau loc pe fotolii moi, într-o încăpere alăturată. Inginerul aduce prăjituri, dispecerul deschide televizorul, un mecanic mai în vîrstă le pune cojoacele la uscat, pe calorifer. Iliuță Saftian privește cu interes imaginile de pe ecran, inginerul ia cunoștință cu multă atenție de sania cu pînze pe care vrea s-o construiască Milucă, iar Petrișor Dorneanu, într-un tîrziu ațipește...

Inginerul își privește ceasul, zîmbește și ridică receptorul telefonului.

— Alo, garajul? Mașina de serviciu să tragă în față. Da, merge să ducă acasă trei cetățeni cu sarcini de răspundere!

Ilustrații: **ADRIANA MIHAILESCU**

Aplauze furtunoase

Sala de festivități a Combinatului poligrafic „Casa Scînteii" era plină pînă la refuz. Se anunțase doar orchestra de copii a sindicatului C.P.C.S. Tipografii, zețarii, linotipiștii, cu toții îi mai văzuseră și cu alte ocazii, și de fiecare dată îi aplaudaseră furtunos.

Sub bagheta dirijorului Alexandru Gavrilescu ei au interpretat „Reveria" de Ciprian Porumbescu, „Mica serenadă" de Wolfgang Amadeus Mozart, „Cîntec indian" de R. Korsakov, „Serenada" de F. Schubert. Interpreții, cei mai mulți pionieri între 9 și 14 ani, au fost la... înălțime.

Spectacolul dedicat aniversării Republicii Populare Romîne a fost primit de numeroșii spectatori cu bucurie.

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

40361